

Történelmi sodrásban - Ez a keleti nyitás? Atatürk tér Kispesten?

2012 november 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ha lúd, legyen kövér. Ha már sikerült világra szóló diplomáciai botrányban súlyosan megsérteni a hazai, kárpát-medencei magyar örménységet és a világ örményeit, akkor a keleti nyitás, értem alatta a keleti nyalásba átmen?,

de semmi haszonnal nem járó, túlbuzgó, jófiú-politika jegyében, jöjjön hát egy Kemal Atatürk-szobor és tér Kiszpestre.

Ahelyett, hogy az azeri baltás gyilkos Safarov ügye után, szép lassan gesztusokat tenne a magát keresztény nemzetinek mondó kormány és annak politikusai a keresztény világ és a sértett hazai kisebbség irányába, Tarnai Richárdnak, Kiszpest fideszes képviselőjének, Gajda Péter MSZP-s polgármesternek, valamint a kiszpesti kormánypárti frakciónak sikerült újra az egész magyar örménység lelkébe gázolnia, csak már úgy, hogy rajtuk kívül a magyarországi görögöket is gyomorszájon ütötték.

A két keresztény nép évszázadok óta él békésen a magyarsággal, számtalan közös nemzeti ügyben kiállva a magyarok és a közös haza mellett. Befogadásukat Magyarországra minden esetben az indokolta, hogy keresztény népekként menekülniük kellett saját hazájukból a törökök agresszív területfoglalásai miatt. A Magyarországot másfél évszázadra megszálló moszlim horda el?l népirtás, vagyis genocídium miatt több hullámban menekül? örmények és a török-görög háború miatt saját földjükr?l kitelepített vagy el?zött görögök, mint a kereszténység legközelebbi bástyáját választották Magyarországot új hazájuknak.

Magyarországot, amelyik ország védte a keresztény Európát a moszlim török hadaktól, s azok vérengzéseit?l, s jó néhány nemzeti h?se pont a törökök keze által halt mártírhálált. Safarov kiadása is a keleti nyitás túlbuzgóságát mutatta, de az ügyet még lehetett holmi nemzetközi jogi köntösbe csomagolni, s leplezni az elvtelen keleti nyalást. Ám az Atatürk-szobor és tér ügye semmi más, csak a nevetséges, ugyanakkor jelent?s kockázatokat vállaló megfelelni akarás iskolapéldája. A jófiúként teljesíteni akaró, magukat eminens keleti nyitóként feltüntet?k azonban teljes cs?döt mondtak. Tiltakoznak ellenük az örmények, tiltakoznak ellenük a görögök és tiltakoztak ellenük a törökök. Igen, jól tetszenek olvasni, maguk a törökök is jegyzékben tiltakoztak az Atatürk tér elnevezése miatt. Na, nem azért, mintha érdekelné ?ket a történelmi nemzetiségeink érzékenysége, hanem mert a tér küllemét szégyenletesnek és nevetségesnek tartják Atatürk nagyságához képest. Ja, és a külügy persze megint szalad a túlbuzgó politikai imbecilek után.

De nézzük a tényeket: szeptember 29-én Kemal Atatürköt, Törökország első köztársasági elnökét, a modern, világi Törökország megeremtőjét, „a Törökök atyjáról” nevezték el a Fő utca Üllői úti végén található pihenőparkot, és a névadást egy Atatürk-mellszobor felavatásával tették ünnepélyessé a XIX. kerületi fideszes képviselő.

A „nagy ötlet” még májusban pattant ki Tarnai Richárd kormánypárti képviselő fejéből, s ő javasolta a helyi fideszes frakciónak a térelnevezést és a szoborállítást. A kerület egyébként már régebb óta testvérvárosi kapcsolatban van Isztambul Pendik városrészével, így Tarnai és a kerületi fideszes képviselő úgy gondolták, nehogy már kimaradjon Kispest a keleti nyitásából, s biztos a „Főnöknél” is jól veszi majd ki magát, ha élen járnak majd az isztambuli kapcsolattartásban. A testület annak rendje és módja szerint napirendre is tette az eminens ötletet és a gondolatból tett lett; elfogadták a „Kemal Atatürk tér” kerületi utcanév elnevezést, és a téren egy Atatürk-mellszobor állítást.

A nagy író gesztusról és a török-magyar testvériség (?) megerősítésének ezen szándékáról – amelyet a török fél egyáltalán nem szorgalmazott – értesítették is Pendik polgármesterét, Salih Kenan Öhant, és szervezni kezdték az ünnepséget a magyar külügy értesítése nélkül. Csakhogy két okból is – finoman szólva – zavar keletkezett az ünnepség kapcsán. Az egyik a Safarov-ügy, ami miatt a helyiek kicsit jegelték a szoboravatás és térelnevezés ünnepségének a visszhangját. (Vagyis tökéletesen tudták, hogy Atatürk Ifjú Török Mozgalomban betöltött szerepe miatt, amely szervezet első sorban felelős a keresztény örmények 1914–1915-ös kiirtásáért Anatóliában, a hazai örmények jogosan háborodnának fel a szoboravatáson.)

A másik pedig meglepő módon pont a török nagykövetség és külügy tiltakozása volt. A tér elnevezése miatt ugyanis tiltakozását fejezte ki Törökország budapesti nagykövete, H. Kemal Gür is, aki szerint sem a közterület mérete (értsd: annak viccszerű kicsinysége), sem annak elhelyezkedése (értsd: annak erősen külvárosi volta) nem méltó Atatürk nagyságához, így az emlékéhez sem. Diplomáciai források mindemellett tudni vélik, hogy külön kellemtelenséget okozott az is, hogy az elköszületekről a magyar diplomácia vezetése, Martonyi János elfelejtette tájékoztatni török kollegáit és a Török Köztársaság nagykövetségét.

Az pedig az alázás végső stádiumát jelentette, hogy Kemal Gür a kispesztiek – a török nagykövetség számára méltatlannak tartva – erőlködését visszautasítandó azt írta a Külügyminisztériumnak elküldött jegyzékében: „Mi sem állítunk szobrot Törökországban Zrínyi Miklósnak...” Szép, ugye? Hát ezért kár volt kispesten Atatürk-szobrot és emlékparkot tervezni önszorgalomból.

Na, de a sztorinak még mindig nincs vége. Ezek után az eminens keleti nyitónyalók, ahelyett, hogy természetes önérték megsejtődtek volna és elküldték volna melegebb éghajlatra – vagy mondjuk az örmény és görög tömegsírokhoz – az elégedetlenkedő, a magyar baráti gesztust lefitymáló török diplomáciát, mi történt? Az eminensek újabb nagy ötlettel álltak elő.

Ahelyett, hogy a görög-örmény tiltakozáson elgondolkodva az ügy mögül kifaroltak volna, azt mondták, hogy legyen akkor csak „Pendik tér” a park neve, ha a nagyságos Atatürk emlékének dehonosztáló a tér kicsinysége és egyébként igencsak csinosra rendbe szedett kinézete. Szeptember 25-én a kispeszt testület meg is hozza a határozatát erről. Csakhogy az elzáró nem helyezték hatályon kívül, így a dilettantizmus csimborasszójaként, a törökök által lenézett ünnepi helyszínnek immár két neve is volt egyszerre. A sztori azon eleme, amely szerint a különféle tiltakozások miatt a tulajdonos, a Bolyai János Általános Iskolának akarta adományozni a szobrot, már végepp érthetetlen és követhetetlen.

Végül az ünnepség összejött. S ha azt hiszik, hogy a kedélyek most lecsillapodhatnak, mert a Pendik térrel most minden rendben, akkor tévednek. Ugyanis minden tiltakozás ellenére végül mégiscsak Kemal Atatürk tere keresztelték az emlékparkot, s végül mégis csak leleplezték Atatürk szobrát. Történt ugyanis, hogy a szeptember 25-én hozott határozatról a török felet nem, vagy csak kutyafuttában értesítették (nem lehet tudni), de az biztos, hogy a török delegáció érkezése után, egy nappal az ünnepség előtt, úgy döntött a testület, hogy felfüggeszti a három nappal korábbi határozatát, így megint az eredeti lesz érvényben, és annak alapján tartják meg a parkavatást.

Vagyis lesz Kemal Atatürk tér és szobor török szempontból méltatlan helyen és módon, a görögök és az örmények szempontjai szerint pedig méltatlan érzéketlenséggel. Halkan és szimbolikusan tiltakoztak az utóbbiak. Nem égettek zászlót, nem okoztak botrányt, nem manifesztáltak a sajtónak. Csak csendben, néhány görög lobogó alatt kifejezték – ismételten – nemértésüket és megbántottságukat. Nem értik, ahogy most már egyre többen nem értik a keresztény magyar demokraták közül sem, hogy hova ez az elvtelen igyekezet a keleti nyitás jegyében?

Az Európában nagyon helyesen, nagyon is önértetes magyar külpolitika hol hagyja nemzeti önértetését, amikor a Kelet moszlim nagyjával tárgyal? Mi szükség van arra, hogy H. Kemal Gür azt írja, hogy nem is ért minket, hiszen ?k sem állítanak szobrot Zrínyinek, de ha már ennyire nyomulnak a kormánypártiak feléjük, akkor ne ?zzenek gúnyt az ? nagy Kemál Atatürkjükkel. Nehogy már egy küls? budapesti kerület kicsiny parkja jusson csak Atatürk emlékének! Mi az, ami miatt balga módon elviseli az ilyen sértéseket a magyar sokfej? diplomácia, és még ? fut a sérteget? kegyeiért? S vajon megéri-e, hogy a hazai görögség, örménység végképp elforduljon a második Orbán-kormánytól? Nem hangosan, zajosan, botrányok közepette, hanem szépen lassan, csendesen, de t?rdőféseket hordozva szívében.

Meggy?z?désem, hogy a feltett kérdésekre minden keresztény konzervatív magyar demokrata válasza az, hogy semmi szükség nincs ezekre, s az ilyen döntések nem bennünket, magyar demokratákat, hanem néhány ostoba megalkuvó botorságait képviseli csak, akik a mi becsületünkkel is játszanak. A csepeli huszárnapon görögök, örmények és magyarok együtt ünnepeltek, zenéltek, és ápolták a közös történelmi emlékezetet.

Emlékeztek a görög keresked?k és iparosok Magyarország-építésére, s felidéztek a közös, örökkön békésen együtt megélt évszázadokat. Örmények is részt vettek a találkozáson, mert az aradi tizenhárom huszár tábornok közül kett? is, Kiss Ern? és Lázár Vilmos is örmény volt, akik a magyar hazáért és szabadságért adták életüket.

Sem azeri, sem török nem volt a szabadságharcosaink között, ahogy a moszlim hordák ellen csak hadakozott mindig a magyarság, s t?le csak rabigát kapott. Most meg egy maréknyi dollár ígéretével átvághatnak, becsaphatnak és kioktathatnak bennünket?

Nincs jól ez így! Ahogy az sem, hogy miután súlyos diplomáciai konfliktusba kerültünk Azerbajdzsánnal annak szavahihetlensége miatt, október 8-án mégis Budapesten masírozik majd a kereskedelmi küldöttségük, kiröhögve a magyarokat: ezeknek némi pénzért minden ráfér az arcukra!

Nem, a magyar demokratáknak nem fér rá. Sem az Atatürk emlékpark, sem az azeri delegáció.

Zárug Péter Farkas
politológus

demokrata.hu

Ajánló